

– Защо се дърпаш от мен? Не ти ли беше хубаво още от първия път? Вчера! Завчера?... Какво става с теб!

– Знаеш ли – реши се внезапно той, – аз обичам едно циганско момиче... Аз съм циганин-ром... Женен съм за нея...

– Каквооо?

– Ром, ромско момче, от село...

– Ром?! Какво е това – ром?!

– Циганин... Вие ни наричате “цигани”, а името ни е рома, ром, ромни...

Жената посиня. За малко да ѝ прилошее.

– Знаеш ли какво?! – прошептя тя някак си унесено. – Никога! Никога, никъде не казвай това!

– Защо?

– Защото остави мен, но хората ми няма да те искат “ни варен, ни печен”...

– Аз няма да бъда нито с теб, нито с хората ти. Аз съм човек и ти казвам каква е истината...

– И аз ти казвам на теб... Остани, живеи с мен, но да те убиват, да те колят, няма да казваш на никой какъв си!

– Съжалявам, мадам Магдалена! Аз си тръгвам! Имам съпруга!

– Върни се!

Шани беше далеч... Тананикаше си под носа.

* * *

Само десет дни и щеше да е баща. По цели нощи щеше да си остава в къщи до прекрасната си съпруга, прелестната Саня. Неговата Санита, неговата Саника и до своето дете...

Сърцето му вече туптеше силно, по романес...